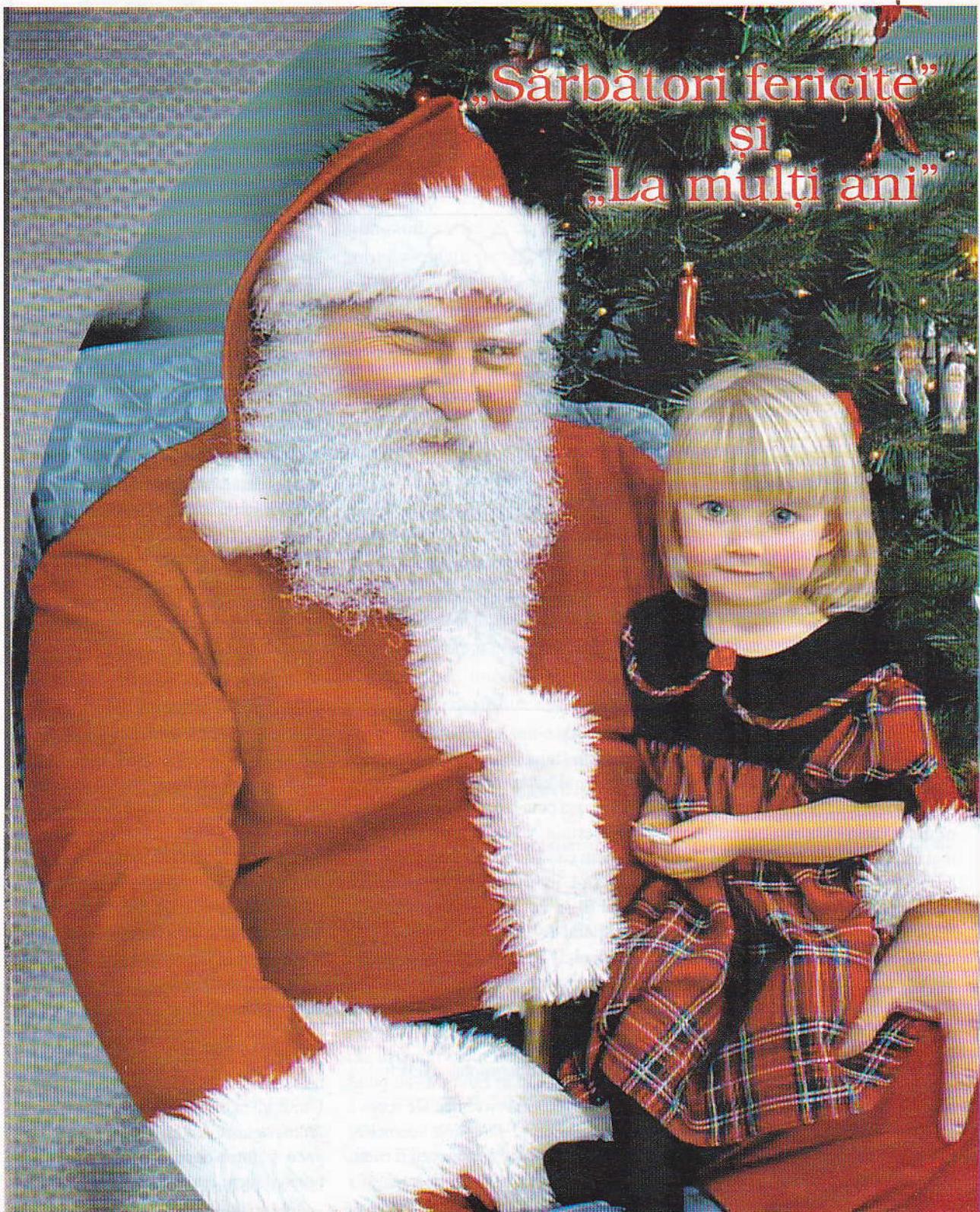

CENĂZEANUL

Periodic de informare socio-culturală • Anul X (2002) • Nr.4.

„Sărbători fericite”
și
„La mulți ani”

NUMĂR ANIVERSAR - 10 ANI DE APARIȚIE CONTINUĂ

Praznicul păcii și al bucuriei

An de an, din vremuri vechi, în aceste zile de sfârșit de decembrie, sufletul omului este îndemnat să călătoarească cu gândul spre Betleem în care s-a născut Domnul și Mântuitorul Iisus Hristos. Cu ochii minții străbatem timpul, prin negura anilor, iar cu inima stând aproape de cel născut, vedem cum paginile Vechii Scripturi îmbracă, o dată cu Nașterea Domnului, veșmântul adevărului.

Proorocii din timpuri îndepărtate își deschid cărțile și tresăltă de bucurie, văzând împlinirea profețiilor lor.

Ce fețe luminate, Sfinții Evangeliști povestesc minunea întrupării Cuvântului din Prea Curată Fecioară Maria.

Prin graiul Sfinților Părinți, Biserica înalță cântări de slavă pentru Fiul lui Dumnezeu devenit Fiul al omului și Fiul al Fecioarei.

Credincioșii creștini își hrănesc sufletul cu dulceața amintirilor, ascultând copiii cântând pe la casele lor:

*Astăzi s-a născut Hristos,
Mesia cel luminos,
Lăudați și cântați -
Și vă bucurați.*

Nașterea Domnului, sărbătorită an de an de Biserica creștină și de fiili ei, ne copleșește întreaga ființă, știind că Fiul lui Dumnezeu - Soarele Dreptății - a venit pe pământ ca noi să ne urcăm prin El la cer. De mult n-am mai așteptat cu atâtă nerăbdare și dor ca acum sărbătoarea Crăciunului, probabil fiindcă am mai îmbătrânit.

Când eram mici, așteptam sărbătoarea pentru că ne aducea daruri: hăinuțe noi și jucării. Era sărbătoarea darurilor deoarece aducea omenirii și darul cel mai mare, pe însuși Fiul lui Dumnezeu.

În zilele noastre, așteptăm cu drag această sărbătoare, în nădejdea că ea va aduce lumii și alte daruri: pacea, bucuria și nădejdea de mai bine.

În ieslea acestui veac sunt de mare trebuință aceste daruri, fiindcă... prea sunt multe vești de îngrijorare, teamă și neliniște. La începutul acestui veac, nori negri de războaie se ivesc în multe

părți ale lumii. Irozi noi, îmbrăcați în haine apocaliptice, vor nu numai viața pruncilor, ci viața întregii omeniri.

După cum știm, luminatul praznic al Crăciunului cade în miez de iarnă. Și totuși, este cel mai cald dintre praznicele anului nostru creștinesc. Desigur, căldura Crăciunului nu vine de la soarele de pe cer. Nu, ci de la Soarele dreptății, care ne-a răsărit din staful de la Betleem, de la Cuvântul care „Trup

lor și păsările cerului cuiburi, Dar Fiul omului de multe ori nu avea unde să-și plece capul. Nu că ar fi căutat anume săracia și nevoie; nici că ar fi îndemnat pe cineva să umble după unele ca acestea. A vrut doar să ne arate că sufletul este mai de preț decât trupul și că trecerea prin această viață cu fruntea sus și cu inima curată va alcătui în ziua cea de apoi adevăratul temei al vredniciei noastre.

Se cade, prin urmare, ca sărbătoarea Nașterii Domnului să însemneze pentru fiecare începutul renașterii sale duhov-nicești spre o viață mai bună, mai curată, mai cinstită. Căci precum, începând cu data de 21 decembrie, ziua începe să crească, iar noaptea să scadă, tot astfel se cuvine ca, începând cu praznicul Nașterii Domnului, viața creștinului să crească și să sporească în fapte bune. Și, după cum lumina Nașterii Domnului a strălucit departe de staful din Betleem, izgonind întunericul necunoștinței, tot astfel lumina faptelelor bune ale creștinilor se cuvine să strălucească și să alunge neînțelegerile, dușmaniile și războaiele dintre oameni și popoare. Nașterea Domnului a adus în lume, prin glasul îngerilor, mesajul păcii și al bunei înțelegeri între oameni: „Mărire întru cei de sus lui Dumne-zeu, pe pământ pace, între oameni bunăvoie” (Lc. 2,14).

Doamne Iisuse Hristoase, dă-ne harul Tău de a înțelege cele ce s-au făcut la Betleem pentru sufletele noastre. Dă-ne, ca și magilor, credință și stăruință în bine. Ajută-ne să redevenim curați și buni, ca și Sfântul copil dumnezeiesc.

Văzând ce se petrece în lume, îmi zic: ce bine ar fi dacă Iisus Hristos s-ar naște și în sănul Organizației Națiunilor Unite și în inimile șefilor de state. Atunci glasul îngerilor: „pe pământ pace și între oameni bunăvoie” ar putea deveni realitate.

*Moș Crăciu, Moș Crăciun,
N-ai vrea să ne faci mai buni?*

Pr. Mircea Dejeu
(Din revista „Glasul” - Huedin)

Mihaela Hotea:

Cultura și subcultura

fără a nota că boala nu se manifestă doar la noi și că, pe de altă parte, rădăcinile ei sunt mai adânci.

E vorba, aşa cum voi încerca să arăt în continuare, de cel puțin trei „mituri” ale vremii noastre, care s-au impus tenace și insidios, ajungând să fie acceptate drept norme ale vieții sociale.

Primul dintre ele este mitul progresului tehnic. Am intrat, se zice, într-un nou tip de civilizație, ce permite comunicarea universală și, prin urmare, circulația liberă a ideilor. Admitând că aşa stau lucrurile, nimic nu ne îndreptăște să sperăm că această circulație a ideilor (care idei?) ar schimba raportul dintre cultură și subcultură. Multiplicarea mesajelor nu face, la urma urmelor, decât să mărească probabilitatea dispariției oricărora ierarhii și oricărora criterii de valoare. Comunicarea universală riscă să devină o cacofonie universală, legitimată de cultul zeului Internet.

Al doilea mit, strâns legat de primul, este acela al vitezei. Rapiditatea este și ea văzută ca un fel de soluție miraculoasă, în măsură să rezolve toate problemele noastre existențiale (comunicarea „ideală”, în paranteză fie spus, este socotită comunicarea instantanee, transmisia TV cea mai bine cotată este aceea „live” etc.). Numai că, întreaga istorie a umanității o dovedește, cultura este incompatibilă cu viteza. Ea presupune, dimpotrivă, răbdare, implică o strategie a lentoii, o gradată riguros controlată a înaintării. Or, ce constatăm, printre multe altele? Că, spre exemplu, limbile străine sunt considerate simple vehicule, simple instrumente, se

întreține iluzia că ele pot fi învățate foarte repede, eliminându-se, bineînteles, tot ceea ce ține de „încărcătura” lor literară, de „bagajul” lor cultural. Obiectivul e același: comunicare rapidă și minimală, rentabilitate pe termen scurt. Regăsim şablonul mai peste tot; nu altceva fac mulți dintre autori de cărți ce se adresează candidaților la bacalaureat sau la admitere în universitate: însușirea rapidă a unor scheme grație căror candidații vor reuși să rezolve „testele”. Nu e de mirare că probele de admitere la unele facultăți au început să semene cu „grilele” de la examenul pentru permis auto.

În fine, consecințe la fel de grave are punerea pe același plan a tuturor formelor de exprimare culturală (deși, aici, cuvântul „culturală” ar trebui așezat între ghilimele). Ostiliitatea față de elite, cultivată inconsistent pe vremea comunismului, se întâlnește cu toleranța demagogică „postmodernă”: fiecare citește ce-i place, totuna e dacă asculta Beethoven sau BUG Mafia, gustul e o convenție (dacă nu chiar o prejudecată mic-burgheză) etc. Respectul diversității se transformă într-o toleranță fără limite, care anulează orice repere. Toleranță? E un fel de a spune, pentru că, în fond, avem a face cu o întransigență subiectivă și agresivă, care exclude dialogul; spui: „Asta e părerea mea!” sau „E frumos ce-mi place mie!” și închizi abrupt discuția. Este și alibiul prin care produsele subculturale nu numai că au căpătat certificat de onorabilitate, dar au ajuns să împingă către periferie actul de cultură autentic.

Adelina Daroți

Orfanii

Umblau desculț și erau goi
Plângere, sărmanii amândoi
Căci mama lor i-a părăsit
Plecând-napoi n-a mai venit.

Cu gândul către cer zbura
Din rai, plângând la ei privea,
Rugându-se către o stea
Să-i poarte peste tot cu ea.

Copiii-o plâng pe mama lor
Singuri în casă, plini de dor
Se tem când noaptea încet
coboară
și rătăcesc cersind pe afară.

Păcat că nu le știi povestea
Ați duce și la alții veste
Să afle toți precum am spus
Ce viață tristă ei au dus.

La voi de vor veni cândva
Să ceară un colț de pâine
Milă s-aveți nu-i umiliți
Scoțându-i ca pe câinel

Pe chipul lor gingaș
S-a ofilit încet copilăria
Surâsul fericit din ochi a dispărut
și-o stea în calea lor a apărut.

SEHNSUCHT NACH DEM WINTER

Schneeflöckchen,
Du, mit dem weissen Röckchen,
Kommt über unsere Stadt,
Denn wir haben den Schmutz so satt!

Tagein, tagaus,
Schauen sie raus
Die lieben Kinder
Und suchen den Winter.

Frau Holle,
Spiel gut deine Rolle!
Sei endlich nett
Und schüttle gut dein Bett!

Nina

Dedic această poezie
surorii mele Gianina

Îți mai aduci aminte
Noi două cum stăteam?
Tu îmi spuneai povești
și eu mă minunam.

Ti-aduci aminte, soră?
Mă legănai cântând
și erai supărată
când mă vedea că plâng.

Când soarele răsare
Aștepți să te întorci
De mâna să mă prinzi
Cu mine să te joci.

Bluzițe tu să coși
Rochițe la păpuși
Să colorăm în cărti
Pantere, lei și urși.

Eu să privesc la poze
Cu zâne din povești
Tu în fotoliul tău
Romane să citești.

Când zorile apar
Din somn când mă trăesc
Aș vrea ca altădată
Chipul să fi-l zăresc.

DORUL DE IARNĂ

Fulg de zăpadă
Tu, cu costumașul tău alb
Vino peste orașul nostru
Căci m-am săturat de noroi!

Zi de zi
Privesc copiii afară așteptând
Dragi copii
Ce caută iarna.

Băbă Dochia,
Joacă-ți bine rolul
Fii o dată drăguță
și leapădă-ți toate cojoacele!

SIEBENMAL ICH

Ich will euch mal erzählen
Von meinen sieben Seelen:
Die erste ist fleissig,
Die zweite ist faul,
Die dritte will reden,
Die vierte hält's Maul,
Die fünfte ist feige,
Die sechste hat Mut,
Die siebente meint:
Nun verträgt euch mal gut.
Meine sieben Seelen
Sind so verschieden
Wie du und ich.
Doch erst zusammen
ergeben sie:
Mich.

SE ȘAPTE ORI EU

Aș vrea să vă povestesc cândva
Despre cele șapte suflete ale mele:
Primul este harnic,
Al doilea este leneș,
Al treilea vrea să vorbească,
Al patrulea își ține gura,
Al cincilea este laș,
Al șaselea are curaj,
Al șaptelea gândește:
Vă rog să nu vă supărați
Cele șapte suflete-ale mele
Sunt aşa de diferite
Ca Tu și Eu.
Doar împreună ele reprezintă
Ființa mea.

FLORENTINA MANOLACHE
*Traducerea a fost făcută de
prof. GUSBETH JULIU*

Corina Nani

Strigăt

Clipă incertă!
ce cutreieri prin
bifurcațiile aripei absente.
Încolțită de mâini solare,
sărut focul
și apa mi-e pelinul.
Limibile zdravene împart
zgomotul trupului rigid.
Ah! desfă-ți aripile nălucă
și lovește-mă puternic
și larg să simt
aerul lumii.

Amintiri

La lumina tocită,
aluneci allegro spre
pulberea cerului.
Nerv îndrăgostit
scormonesc bestia
și desgust carnea.
Carnea râde
și limba tremurândă
gustă din păcatul
sângelui.
Din sincera primăvară
a rămas doar această
amintire tomnatică.

Jocul

Închid cutremurată
fărâma de fereastră
ce-a rămas ucisă
de soare.

Somnul coboară pe buze.
Tentaculele nopții
într-o alură ce zguduie
pur și simplu
împerechează umbre...
și umbre
în jocuri grăbite
spre imperfect.
Se apropiе pustiul rece,
și eu neturburată de moarte
trăiesc infinitul
și spiritul viața.

Diana Perian

Nimic...

Cuvinte goale, făr' de sens
Îmi spui
Dpre a te crede.
Vezi tu,
Că nimicul
E mai fascinant,
Mai plin de sens?
Știu că-mi vrei viața,
Și ți-o dau,
Supusă, rând pe rând,
Bucată cu bucată.
Cenușă spre cenușă
Tind spre infinit
Un infinit pagân,
Plin de nimicul fascinant
De care ți-am vorbit.
Ore tu nu-mi vrei și nimicul?
Acela nu ți-l dau,
Prin lege
E al meu.

Cristina Jovănut

Toamnă tristă

Un nor de sânge a pătat cerul
Și a descoperit soarele
Stregându-mi din inimă dorul
Cu razele lui palide.
Ca o ultimă suflare
O rândunică pleacă-n zbor
Spre țări mai calde.
Mai vine un călător.
Frunze de rugină
Cad ușor pe jos
Lăsând copacii singuri
O singură frunză a mai rămas
Nu cade spre pământ
Și nici nu vrea, și nici nu poate
S-a îndrăgostit demult
De liniștita noapte.

Culorile nu se pot despărți de relația om-natură, ele fiind o realitate subiectivă. Sunt și expresie, în măsura în care poartă un sens și acționează asupra vieții noastre sufletești. Astfel, culorile-simbol au și o rezonanță psihică afectivă, au înțelesuri relativ stabile, deși nu toate popoarele le interpretează în același fel. Însăși ideea de simbol este preponderent subiectivă, având un pronunțat caracter particular.

În vedete indice roșul simbolizează focul, galbenul pământul, iar albastrul, apa. Trei dintre elementele de bază ale lumii sunt astfel asociate culorilor primare, care, juxtapuse, au cel mai puternic efect cromatic în artele plastice. Faptul că sunt speciale rezultă și din constatarea că acestea, sub formă de pigmenți nu pot fi obținute

prin combinarea altor culori-pigment. Roșul, galbenul și albastrul însă, combinate două câte două, ne dă celealte culori alături de care se află pe "paleta soarelui", în spectrul luminii.

Ceea ce se întâmplă după ploaie - descompunerea luminii în cele șapte culori, respectiv curcubeul, este Voia lui Dumnezeu, El însuși Lumină. Faptul că ni se arată sub această formă trebuie considerat un dar, la fel ca acela primit de către poporul

român, de a fi reprezentat prin drapelul național de către cele trei culori primare.

Până și președintele SUA, aflat în țara noastră de curând, a remarcat - tot la ivirea curcubeului - că de larg zâmbește Domnul poporului român...

inv. Micu Liliana

țara curcubeului

În imediata noastră apropiere

Când recenzam volumul lui Alexandru Jurcan *O decapitare nocturnă* („Cenăzeanul”, nr. 1/2001), intuiam la autor un viguros talent narativ, deoarece cartea cuprindea „în nuce” un roman. Și iată că premoniția noastră a fost confirmată de noul său volum, *Revelion cu sicriu* (Editura Casa cărții de știință, Cluj-Napoca, 2002).

Ca și în precedenta sa carte, unde liantul subiectului îl formează două personaje (Alin și Raul), în actuala sa carte, declarată de autor, de data aceasta, ca fiind un roman, tribulațiile personajului principal Cristi – am fi tentați să credem că autorul se ascunde sub acest nume de împrumut – are sarcina de a da unitate subiectului, deși în unele capitole prezența lui este doar subînțeleasă.

Cele treizeci de capitole – dotate, fiecare, cu câte un titlu rezumativ și, mai ales, cu păreri despre fiecare, păreri exprimate

de personaje cu totul în afara subiectului, permitându-ne să observăm la autor un fin spirit caricatural –, ne poartă într-o lume atât de diversă ca tipologie umană, în felurite medii, în majoritate intelectuale sau pseudointelectuale, dar foarte bine ancorate în actualitatea diurnă care ne înconjoară.

Citind cartea ai părerea că nu

Cristi a trăit într-o asemenea realitate, ci tu, cititorule, ai fost prezent și că celealte întâmplări și, mai ales, personaje îți sunt foarte bine cunoscute. Acest fapt ne dă posibilitatea să afirmăm că unul din multiplele merite ale cărții este perfecta analiză a mediului în care, vrem, nu vrem, trebuie să existăm.

Subiectul cărții este complex, personajele se mișcă firesc, trăiesc și ne fac să trăim alături de ele, sunt bine reliefate caracteriologic; astfel spectrul este policolor, lucru care ne încântă pe tot parcursul lecturii.

Lăsăm cititorilor plăcerea de a confirma sau infirma cele afirmate de noi mai sus, despărțindu-ne de carte cu credință că ea se constituie ca o treaptă, deoarece în fața lui Alexandru Jurcan se aştern alte și alte trepte pe care îl aşteptăm să le urce.

Gheorghe Doran

MODA**TENDINȚE 2002-2003**

În goana după cumpărături vestimentare, nu mulți dintre noi au curajul să cumpere haine și accesorii viu colorate. Însă puțini sunt cei (cele) care, plini de elan, își doresc să spargă tradiționalul prin non-conformism.

Paradoxal, în acest sezon se poartă culorile, asimetriile, accesorile, se poartă nonconformismul și curajul.

La festivalul de modă CPD din Düsseldorf (festival considerat de unii critici a fi „the best one”), la Săptămâna de modă de la Paris sau la cea din Milano, alături de John Galliano, directorul artistic de la Dior, mulți alți designeri decid că este timpul să renunțăm la non-culori în favoarea culorilor.

Tricotajele au dominat în sezonul 2002-2003 podiumurile de prezentare. Lungi și largi sau

scurte, jachetele și puloverele din lână sau mohair revin în modă alături de mătase, piele sau blană.

Mai mult șic decât trendy, denimul este folosit singur sau împreună cu alte materiale prin efect de colaj, sub

diferite forme și tăieturi, în diferite articole vestimentare și accesorii.

De asemenea, în acest sezon, folclorul european este ridicat la loc de cinste. De la stilul gipsy și până la cel din nordul Africii,

elementele decorative folclorice devin broderii în creațiile vestimentare ale marilor case de modă. În tendințele vestimentare ale sezonului toamnă-iarnă 2002-2003, moda masculină nu a fost nici ea uitată. Ca o noutate, alături de linia folclorică sunt propuse linii vestimentare inspirate din uniformele militare rusești. Pentru materiale, propunerile sunt denimul, pielea, catifeaua, iar din paleta cromatică nu lipsesc pigmentii naturali și culorile terne.

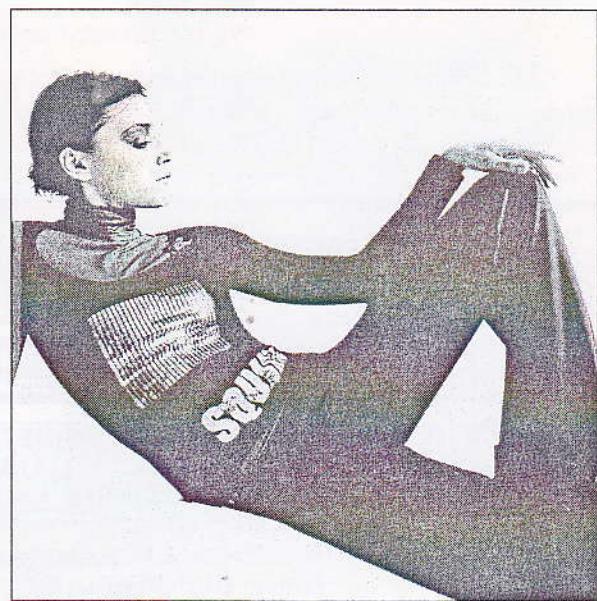
Fiindcă suntem în preajma sărbătorilor, pentru noaptea de revedere, alături de produsele vestimentare foarte colorate, negrul rămâne la fel

de elegant ca și în celelalte sezoane.

„Fashion victims” ori cei interesați de fenomenul modei, până la apariția viitorului număr al revistei luăți atitudine și vizitați:

Sărbători fericite!

Alina Lățan

ASEARĂ, PE ASFINȚIT

Aseară, pe asfințit,
Mândra stea ne-a răsărit.
După care noi ne-am dus,
Să-l căutăm pe Iisus.

Pe fiuul Mariei,
În pământul Galileei.
Zice-se că, Maria,
Din casă-n casă umbla,
Să nască pe Mesia.

Și-ntr-o peșteră a intrat,
De nimenei nu s-a întrebat.
Aici Domul s-a născut,
Ce l-am așteptat de mult.

Îngerii, cu flori în mâna,
Împletește mândră cunună.
Pe cunună-i seris frumos,
Astăzi s-a născut Hristos.

CORINDĂ

A cui-s acele curți
Cu tră rânduri de pomuți?
Da'n mijlocul pomilor
Este-o masă mare-ntinsă.
Da' la masă cine sede?
Şede, şede Domnu Sfânt
C-un păhar galbân în mâna,
Tătă închină și suspină:
"Am puteri a potopi
Da' mi-i milă de pruncuți
Că rămân fără părini"

DESCHIDE,
GAZDĂ, UŞILE

Deschide, gazdă, ușile
Că vin prinții cu doibile
Corindele corind.
Că de-asară stăm
p-afară
Și opincile-nghețără
Corindele corind.
Streșinile-or picurat
De ne-o nins și ne-o
plouat.
Corindele corind.
Fă gazdă mai mare focu'
Să să vadă pă locu'
Corindele corind.
Fă lele lumină-n casă
Să să vadă pă fereastră
Corindele corind.
Dacă nu ne deschideți
Pă păreți crească bureți
Corindele corind.
În obloace coptitoace
Corindele corind.
Dar și dacă ni-ți primi
Viața vi s-o primeni
Corindele corind.
Să fiți gazde sănătoși
Să trăiți mulți ani
frumoși
Corindele corind.
Și corinda ne plătiți
Să fiți gazde fericiți
Corindele corind.

CÂNTEC DE CRĂCIUN

Din an în an sosesc mereu
La geam cu Moș Crăciun,
E ger cumplit, e drumul greu,
Da-i obicei străbun.

Azi cu strămoșii cânt în cor,
Colindul sfânt și bun.
Tot "Moș" era și-n vremea lor,
Bătrânlul Moș Crăciun.
Tot "Moș" era și-n vremea lor,
Bătrânlul Moș Crăciun.

E sărbătoare și e joc,
În casa ta acum.
Dar sunt bordeie fără foc
Și mâine-i Moș Crăciun.
Dar sunt bordeie fără foc
Și mâine-i Moș Crăciun.

Acum te las, fii sănătos,
Și vesel de Crăciun.
Dar nu uita, când ești voios,
Române să fii bun!
Dar nu uita, când ești voios,
Române să fii bun!

CORINDA
ȘCOLARULUI MIC

Eu sunt cel mai mic în școală
Florile dalbe,
Cu chimeșe până-n poală
Și cu părul retezatu
M-am trudit de-am învățat
De nu mă credeți pe mine,
Aduceți-mi un cărbune
Să vă scriu mare minune:
Coborând pe țară-n josu
S-o lăsat o iarnă mare
Oile zbierau de foame
Dumnezău le auzere
Mâncare le surzuiere
Din pana feciorilor
Din cununa fetilor.

CIUCUR VERDE
DE MĂTASĂ

Ciucur verde de mătasă
Corinde-mi, Doamne,
corinde-mi.
Sloboză-ne gazdă-n casă
C-afară plouă de varsă
Corinde-mi, Doamne,
corinde-mi.
Și calu' s-o ciumpătu
Corinde-mi, Doamne,
corinde-mi.
Și amu trebe potcovitu
Corinde-mi, Doamne,
corinde-mi.
Cu potcoave de colacu,
Corinde-mi, Doamne,
corinde-mi.
Și cu cuie de cărnățu
Corinde-mi, Doamne,
corinde-mi.

Sponsorizează permanent „Cenăzeanul”

Publicația noastră „trăiește” prin contribuția următorilor iubitori ai Cenadului: Crăciun Nicolae - primar, Ștefanovici Vasa - viceprimar, Radu Ioan - secretar, Comitet Gheorghe, Sivacichi Dimitrie, Isac Marius, Fodor Francisc, Vancu Gheorghe, Velciov Petru, Saraficean Vasile, Tărziu Vasile, Râncioag Teodor, Ivașcu Gheorghe - consilieri.

Apariția publicației este sponsorizată de
Consiliul Local Cenad

Potrivit articolului 106 din Codul penal, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului apartine autorului.
De asemenea, în cazul informațiilor furnizate de agenții de presă și al personalităților citate, responsabilitatea juridică le aparține.

PUBLICAȚIE EDITATĂ SUB EGIDA SOCIETĂȚII CULTURALE
“BANATUL” TIMIȘOARA, FILIALA CENAD

COLEGIUL DE REDACȚIE: GHEORGHE ANUICHI, GHEORGHE
DORAN, DANIEL GROZA, IOAN RADU
COLABORATORI PERMANENȚI: LĂCRĂMIOARA GHICA, CORINA
NANI, DIANA PERIAN

Adresa redacției: Cenad, nr. 709 A; telefon: (056) 37 48 78.

Tiparul executat la

TIPOGRAFIA MARINEASA

Timișoara, str. Mureș nr.34
Tel: 0256.272.379, 0744.205.818
E-mail: gabu@mail.dnttm.ro